

České vydání

Právní předpisy

Ročník 60

14. října 2017

Obsah

I *Legislativní akty*

SMĚRNICE

- ★ **Směrnice Rady (EU) 2017/1852 ze dne 10. října 2017 o mechanismech řešení daňových sporů v Evropské unii** 1

II *Nelegislativní akty*

ROZHODNUTÍ

- ★ **Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2017/1853 ze dne 10. října 2017, kterým se mění prováděcí rozhodnutí 2011/335/EU, kterým se Litevské republice povoluje použít opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty** 15
- ★ **Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2017/1854 ze dne 10. října 2017, kterým se mění prováděcí rozhodnutí 2014/797/EU, kterým se Estonské republice povoluje uplatňovat opatření odchylovající se od čl. 26 odst. 1 písm. a) a článků 168 a 168a směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty** 17
- ★ **Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2017/1855 ze dne 10. října 2017, kterým se Rumunsku povoluje uplatňovat zvláštní opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty** 19
- ★ **Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2017/1856 ze dne 10. října 2017, kterým se Polské republice povoluje zavést zvláštní opatření odchylovající se od článku 193 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty** 21

- ★ Prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2017/1857, ze dne 13. října 2017, kterým se právní, dohledové a vynucovací předpisy Spojených států amerických pro derivátové transakce, nad nimiž vykonává dohled Komise pro obchodování s komoditními futures (*Commodity Futures Trading Commission*), uznávají za rovnocenné některým požadavkům článku 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů ⁽¹⁾ 23

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP.

I

(Legislativní akty)

SMĚRNICE

SMĚRNICE RADY (EU) 2017/1852**ze dne 10. října 2017****o mechanismech řešení daňových sporů v Evropské unii**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 115 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,

v souladu se zvláštním legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Situace, kdy různé členské státy odlišným způsobem vykládají nebo uplatňují ustanovení dvoustranných daňových smluv a úmluv nebo Úmluvy o zamezení dvojího zdanění v souvislosti s úpravou zisků sdružených podniků (90/436/EHS) ⁽³⁾ (dále jen „unijní úmluva o arbitráži“), mohou vytvářet závažné daňové překážky bránící podnikům v přeshraniční činnosti. Tyto daňové překážky vytvářejí nadměrnou daňovou zátěž pro podniky a je pravděpodobné, že narušují ekonomické podmínky, způsobují ekonomickou neefektivnost a mají negativní dopad na přeshraniční investice a růst.
- (2) Z tohoto důvodu je nezbytné, aby v Unii existovaly mechanismy, které zajišťují účinné řešení sporů týkajících se výkladu a uplatňování těchto dvoustranných daňových smluv a unijní úmluvy o arbitráži, a zejména pak sporů vedoucích ke dvojímu zdanění.
- (3) Stávající mechanismy, jež vznikly na základě dvoustranných daňových dohod a unijní úmluvy o arbitráži, nemusí ve všech případech dosáhnout včas účinného řešení takových sporů. Monitorování, které bylo provedeno v rámci provádění unijní úmluvy o arbitráži, odhalilo některé významné nedostatky, zvláště co se týče dostupnosti řízení, délky jeho trvání a účinnosti jeho výsledků.
- (4) V zájmu vytvoření spravedlivějšího daňového prostředí je třeba posílit pravidla týkající se transparentnosti a zpřísnit opatření proti vyhýbání se daňovým povinnostem. Zároveň je třeba v duchu spravedlivého daňového systému zajistit, aby mechanismy pro řešení sporů byly komplexní, účinné a udržitelné. Mechanismy řešení sporů

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 6. července 2017 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Stanovisko ze dne 22. února 2017 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Úř. věst. L 225, 20.8.1990, s. 10.

je nutno zlepšovat i proto, aby mohly reagovat na riziko zvýšeného počtu sporů týkajících se dvojího či vícenásobného zdanění, v nichž může jít o vysoké částky, protože orgány daňové správy uplatňují pravidelnější a cílenější daňové kontroly

- (5) Zavedení účinného a efektivního rámce pro řešení sporů týkajících se daní, který zajistí právní jistotu a podnikatelské prostředí příznivé pro investice, představuje tudíž zásadní krok na cestě k vytvoření spravedlivých a efektivních daňových systémů v Unii. Mechanismy řešení sporů by měly rovněž vytvořit harmonizovaný a transparentní rámec pro řešení sporů, a představují tak přínos pro všechny daňové poplatníky.
- (6) Řešení sporů by se mělo vztahovat na odlišné výklady a uplatňování dvoustranných daňových smluv a unijní úmluvy o arbitráži, a zejména na jejich odlišné výklady a uplatňování vedoucí k dvojímu zdanění. Dosaženo by ho mělo být prostřednictvím postupu, v jehož první fázi bude věc předložena daňovým orgánům dotčených členských států s cílem urovnat spor v rámci řízení o dosažení vzájemné dohody. Členské státy by měly být podporovány, aby v závěrečných fázích řízení o dosažení vzájemné dohody, využívaly nezávazné alternativní formy řešení sporů, jako jsou například mediační a smířčí postupy. Nebude-li dohoda dosažena v určité lhůtě, měla by být věc postoupena k řízení pro řešení sporů. Měla by existovat flexibilita, pokud jde o volbu způsobu řešení sporů, a to buď prostřednictvím ad hoc struktur, nebo struktur trvalejší povahy. Řízení pro řešení sporů by mohla probíhat v rámci poradní komise, jejímiž členy by byli zástupci dotčených daňových orgánů a uznávané nezávislé osoby, nebo komise pro alternativní řešení sporů, jež by zajišťovala zmíněnou flexibilitu volby způsobu řešení sporů. Ve vhodných případech by si k závaznému vyřešení sporu mohly členské státy na základě dvoustranné smlouvy zvolit jako alternativu rovněž jakékoli jiné postupy řešení sporů, jako je například arbitrážní řízení na základě „konečné nabídky“ (známé také jako arbitráž na základě „poslední nejlepší nabídky“). Daňové orgány by měly s odkazem na stanovisko poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů přijmout konečné závazné rozhodnutí.
- (7) Tento zdokonalený mechanismus řešení sporů by měl vycházet ze systémů, které v Unii již existují, včetně unijní úmluvy o arbitráži. Oblast působnosti této směrnice by nicméně měla být širší, než je tomu v případě unijní úmluvy o arbitráži, která se vztahuje pouze na spory týkající se převodních cen a přiřítání zisků stálým provozovnám. Tato směrnice by se měla vztahovat na všechny daňové poplatníky podléhající dani z příjmů a majetku, na něž se vztahují dvoustranné daňové smlouvy a unijní úmluva o arbitráži. Fyzické osoby, mikropodniky a malé a střední podniky by měly být při využití řízení pro řešení sporů vystaveny rovněž menší administrativní zátěži. Navíc by měl být posílena fáze řešení sporu. Především je nutné stanovit lhůtu, do kdy musí řízení pro řešení sporů týkajících se dvojího zdanění proběhnout, a určit lhůty a podmínky řízení pro řešení sporů, které se budou vztahovat na daňové poplatníky.
- (8) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení této směrnice by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (9) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Především se snaží zajistit důsledné dodržování práva na spravedlivý proces a svobody podnikání.
- (10) Jelikož cíle této směrnice, totiž zavedení účinného a efektivního postupu řešení sporů v rámci řádného fungování vnitřního trhu, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, ale spíše jej, vzhledem k rozsahu a účinkům této směrnice, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (11) Komise by měla po pěti letech přezkoumat uplatňování této směrnice a členské státy by měly Komisi poskytnout příslušné podklady pro tento přezkum,

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

Tato směrnice stanoví pravidla pro mechanismus řešení sporů mezi členskými státy, jestliže tyto spory vyplývají z výkladu a uplatňování smluv a úmluv, které upravují zamezení dvojího zdanění příjmů a případně majetku. Směrnice stanoví také práva a povinnosti dotčených osob v případě, že takový spor vznikne. Záležitost vedoucí ke vzniku takových sporů je pro účely této směrnice označována jako „sporná otázka“.

Článek 2

Definice

1. Pro účely této směrnice se rozumí:
 - a) „příslušným orgánem“ orgán členského státu, který byl jako takový určen dotčeným členským státem;
 - b) „příslušným soudem“ soud, tribunál nebo jiný subjekt členského státu, který byl jako takový určen dotčeným členským státem;
 - c) „dvojím zdaněním“ uložení daní, na něž se vztahuje smlouva nebo úmluva podle článku 1, ve dvou nebo více členských státech ve vztahu k témuž zdanitelnému příjmu či kapitálu, pokud v jeho důsledku: i) vznikne dodatečná daň, ii) zvýší se daňové povinnosti nebo iii) dojde ke zrušení či snížení ztrát použitelných k zápočtu vůči zdanitelným ziskům;
 - d) „dotčenou osobu“ kterákoli osoba včetně fyzické osoby, která je pro daňové účely rezidentem některého členského státu a na jejíž zdanění má sporná otázka bezprostřední vliv.
2. Nevyžaduje-li kontext jinak, mají výrazy, jež nejsou v této směrnici definovány, význam, který jim v daném okamžiku náleží podle příslušné smlouvy nebo úmluvy podle článku 1 použitelné ke dni, kdy bylo obdrženo první oznámení o úkonu, který vede nebo povede ke sporné otázce. Není-li definice určitého výrazu v takové smlouvě či úmluvě stanovena, má tento výraz význam, který mu v daný okamžik náleží podle právních předpisů dotčeného členského státu pro účely daní, na něž se uvedená smlouva či úmluva vztahuje, přičemž případný význam podle příslušných daňových právních předpisů tohoto členského státu má přednost před významem takového výrazu podle jiných právních předpisů tohoto členského státu.

Článek 3

Stížnost

1. Dotčená osoba je oprávněna podat příslušnému orgánu kteréhokoli z dotčených členských států stížnost týkající se sporné otázky, v níž požádá o její vyřešení. Tato stížnost musí být předložena do tří let od obdržení prvního oznámení o úkonu, který vede nebo povede ke sporné otázce, bez ohledu na to, zda dotčená osoba využila opravných prostředků dostupných podle vnitrostátních právních předpisů kteréhokoli z dotčených členských států. Dotčená osoba podá tuto stížnost obsahující stejné informace zároveň u všech příslušných orgánů a ve stížnosti uvede ostatní dotčené členské státy. Dotčená osoba zajistí, aby dotčený členský stát obdržel stížnost alespoň v jednom z těchto jazyků:
 - a) v jednom z úředních jazyků dotčeného členského státu v souladu s vnitrostátními právními předpisy, nebo
 - b) v jakémkoli jiném jazyce, který je pro dotčený členský stát pro tyto účely přijatelný.
2. Každý příslušný orgán potvrdí obdržení stížnosti ve lhůtě dvou měsíců od jejího obdržení. Příslušný orgán zároveň informuje o obdržení stížnosti ve lhůtě dvou měsíců od jejího obdržení příslušné orgány ostatních dotčených členských států. Příslušné orgány se současně také vzájemně informují o jazyce či jazycích, které hodlají při komunikaci během příslušných řízení používat.

3. Stížnost bude přijata pouze v případě, že dotčená osoba podávající stížnost poskytne jako první krok příslušným orgánům každého dotčeného členského státu tyto informace:

- a) jméno, adresu, daňové identifikační číslo a jakékoli další informace nezbytné k určení totožnosti dotčené osoby či dotčených osob, které podaly stížnost příslušným orgánům, a každé další osoby, jíž se věc týká;
- b) dotčená zdaňovací období;
- c) podrobné informace o skutkové podstatě a okolnostech případu (včetně informací o struktuře transakce a vztazích mezi dotčenou osobou a ostatními stranami předmětných transakcí jakož i případně o skutečnostech stanovených v dobré víře v závazné vzájemné dohodě mezi dotčenou osobou a orgánem daňové správy) a konkrétněji též o povaze a datu provedení úkonů vedoucích ke sporné otázce, (případně včetně podrobných informací o tomtéž příjmu získaném v jiném členském státě a o zahrnutí takového příjmu do zdanitelného příjmu v jiném členském státě a dále informace o dani, která byla nebo bude v jiném členském státě v souvislosti s tímto příjmem vyměřena), jakož i o souvisejících částkách v měnách dotčených členských států s kopiemi veškerých podpůrných dokladů;
- d) odkaz na použitelné vnitrostátní předpisy a na smlouvu nebo úmluvu podle článku 1; je-li použitelná více než jedna smlouva nebo úmluva, dotčená osoba podávající stížnost upřesní, která smlouva nebo úmluva je v souvislosti s příslušnou spornou otázkou vykládána. Tato smlouva nebo úmluva je pro účely této směrnice považována za použitelnou smlouvu nebo úmluvu;
- e) následující informace poskytnuté dotčenou osobou, která podala stížnost příslušným orgánům, s kopiemi veškerých podpůrných dokladů:
 - i) vysvětlení, proč se dotčená osoba domnívá, že existuje sporná otázka;
 - ii) podrobné informace o opravných prostředcích a soudních řízeních, které dotčená osoba zahájila v souvislosti s předmětnými transakcemi, jakož i veškerá soudní rozhodnutí týkající se sporné otázky;
 - iii) závazek dotčené osoby, že co nejdříve a co nejrychleji zodpoví veškeré přiměřené žádosti příslušného orgánu a že na žádost příslušných orgánů poskytne veškerou dokumentaci;
 - iv) kopii konečného rozhodnutí o daňovém výměru ve formě konečného daňového výměru, zprávy o daňové kontrole nebo jiného rovnocenného dokumentu, vztahujícího se k sporné otázce, a případně jakékoli další kopie dokumentů vydaných daňovými orgány v souvislosti se spornou otázkou;
 - v) informace o veškerých stížnostech, které dotčená osoba případně podala v rámci jiného řízení o dosažení vzájemné dohody nebo jiného řízení pro řešení sporů ve smyslu čl. 16 odst. 5 a případně výslovný závazek dotčené osoby, že bude dodržovat ustanovení čl. 16 odst. 5;
- f) případné specifické doplňující informace, které si příslušné orgány vyžádaly a které jsou považovány za nezbytné pro posouzení podstaty konkrétního případu.

4. Příslušné orgány dotčeného členského státu mohou ve lhůtě tří měsíců od obdržení stížnosti požádat o poskytnutí informací uvedených v odst. 3 písm. f). Další informace si lze následně vyžádat v průběhu řízení o dosažení vzájemné dohody podle článku 4, pokud to příslušné orgány považují za nezbytné. Použijí se přitom vnitrostátní právní předpisy o ochraně údajů a o ochraně obchodního, podnikatelského, průmyslového či profesního tajemství nebo obchodních procesů.

Dotčená osoba, která obdrží žádost podle odst. 3 písm. f), odpoví do tří měsíců od obdržení této žádosti. Kopie odpovědi se zašle zároveň příslušným orgánům ostatních dotčených členských států.

5. Příslušné orgány dotčeného členského státu přijmou ve lhůtě šesti měsíců od obdržení stížnosti nebo ve lhůtě šesti měsíců od obdržení informací podle odst. 3 písm. f), podle toho, co nastane později, rozhodnutí o jejím přijetí či zamítnutí. O svém rozhodnutí příslušné orgány neprodleně informují dotčenou osobu a příslušné orgány ostatních dotčených členských států.

Ve lhůtě šesti měsíců od obdržení stížnosti nebo ve lhůtě šesti měsíců od obdržení informací podle odst. 3 písm. f), podle toho, co nastane později, může příslušný orgán rozhodnout, že spornou otázku vyřeší jednostranně bez zapojení ostatních příslušných orgánů dotčených členských států. V takovém případě to tento příslušný orgán neprodleně oznámí dotčené osobě a ostatním příslušným orgánům dotčených členských států, čímž se řízení vedená podle této směrnice ukončí.

6. Dotčená osoba, která si přeje vzít zpět svou stížnost, zašle písemné oznámení o zpětvzetí všem příslušným orgánům dotčených členských států současně. Tímto oznámením se s okamžitým účinkem ukončují všechna řízení podle této směrnice. Příslušné orgány členských států, které takové oznámení obdrží, informují neprodleně ostatní příslušné orgány dotčených členských států o ukončení řízení.

Pokud sporná otázka z jakéhokoli důvodu zanikne, ukončují se s okamžitým účinkem všechna řízení podle této směrnice a příslušné orgány dotčených členských států o této situaci a obecných důvodech s ní souvisejících neprodleně informují dotčenou osobu.

Článek 4

Řízení o dosažení vzájemné dohody

1. Pokud příslušné orgány dotčených členských států stížnost přijmou, vynasnaží se spornou otázku vyřešit vzájemnou dohodou do dvou let od posledního oznámení rozhodnutí jednoho z členských států o přípustnosti stížnosti.

Dvouletá lhůta uvedená v prvním pododstavci může být na základě žádosti příslušného orgánu některého z dotčených členských států zaslané všem ostatním příslušným orgánům dotčených členských států prodloužena, nejvýše však o jeden rok, pokud žádající příslušný orgán svou žádost písemně odůvodní.

2. Jakmile příslušné orgány členských států dospějí k dohodě o vyřešení sporné otázky ve lhůtě stanovené v odstavci 1, oznámí příslušný orgán každého z dotčených členských států tuto dohodu neprodleně dotčené osobě jako rozhodnutí, které je pro tento orgán závazné a ze strany této dotčené osoby vymahatelné, pokud dotčená osoba dané rozhodnutí akceptuje a případně se zřekne práva na jakékoli jiné opravné prostředky. Jestliže řízení týkající se těchto jiných opravných prostředků již byla zahájena, rozhodnutí se stane závazným a vymahatelným, jakmile dotčená osoba příslušným orgánům dotčených členských států předloží doklady o tom, že byly učiněny úkony k ukončení těchto řízení. Tyto doklady musí být předloženy nejpozději do 60 dní ode dne, kdy bylo dané rozhodnutí oznámeno dotčené osobě. Rozhodnutí se následně neprodleně provede bez ohledu na jakékoli lhůty stanovené vnitrostátními právními předpisy dotčených členských států.

3. Pokud příslušné orgány dotčených členských států k dohodě o vyřešení sporné otázky ve lhůtě stanovené v odstavci 1 nedospějí, vyrozumí o tom příslušný orgán každého z dotčených členských států dotčenou osobu, přičemž uvede obecné důvody nedosažení takové dohody.

Článek 5

Rozhodnutí příslušného orgánu o stížnosti

1. Příslušný orgán dotčeného členského státu může ve lhůtě stanovené v čl. 3 odst. 5 vydat rozhodnutí, jímž stížnost zamítne, pokud:

- a) ve stížnosti chybí informace požadované podle čl. 3 odst. 3 (včetně jakýchkoli informací vyžádaných podle čl. 3 odst. 3 písm. f), které nebyly předloženy ve lhůtě uvedené v čl. 3 odst. 4);
- b) žádná sporná otázka neexistuje, nebo
- c) stížnost nebyla podána v tříleté lhůtě stanovené v čl. 3 odst. 1.

Při informování dotčené osoby podle čl. 3 odst. 5 uvede příslušný orgán obecné důvody tohoto zamítnutí.

2. Pokud příslušný orgán dotčeného členského státu ve lhůtě stanovené v čl. 3 odst. 5 o stížnosti nerozhodl, má se za to, že uvedený příslušný orgán stížnost přijal.

3. Dotčená osoba je oprávněna napadnout rozhodnutí příslušných orgánů dotčených členských států opravným prostředkem v souladu s vnitrostátními předpisy, jestliže stížnost zamítly všechny příslušné orgány dotčených členských států. Dotčená osoba, která uplatnila své právo na podání opravného prostředku, nemůže podat žádost podle čl. 6 odst. 1 písm. a):

- a) dokud je dané rozhodnutí nadále předmětem řízení o opravném prostředku podle právních předpisů dotčeného členského státu;
- b) pokud lze rozhodnutí o zamítnutí dále napadnout v rámci řízení o opravném prostředku v dotčených členských státech, nebo
- c) pokud rozhodnutí o zamítnutí bylo v rámci řízení o opravném prostředku podle písmene a) potvrzeno, avšak od rozhodnutí relevantního soudu nebo jiných soudních orgánů se v kterémkoli z dotčených členských států nelze odchýlit.

Bylo-li právo na podání opravného prostředku uplatněno, rozhodnutí relevantního soudu nebo jiného soudního orgánu se vezme v úvahu pro účely čl. 6 odst. 1 písm. a).

Článek 6

Řešení sporu z rozhodnutí poradní komise

1. Na žádost dotčené osoby podané příslušným orgánům dotčených členských států zřídí tyto příslušné orgány v souladu s článkem 8 poradní komisi, pokud:

- a) stížnost podaná touto dotčenou osobou byla podle čl. 5 odst. 1 zamítnuta alespoň jedním, nikoliv však všemi příslušnými orgány dotčených členských států, nebo
- b) příslušné orgány dotčených členských států stížnost podanou dotčenou osobou přijaly, ale ve lhůtě stanovené v čl. 4 odst. 1 nedosáhly dohody o způsobu vyřešení sporné otázky vzájemnou dohodou.

Dotčená osoba může takovou žádost podat pouze, pokud v souladu s použitelnými vnitrostátními předpisy nelze podat opravný prostředek proti zamítnutí podle čl. 5 odst. 1, pokud neprobíhá žádné řízení o opravném prostředku nebo pokud se dotčená osoba práva na podání opravného prostředku vzdala. Žádost musí obsahovat prohlášení v tomto smyslu.

Dotčená osoba podá žádost o zřízení poradní komise písemně do 50 dní ode dne obdržení oznámení podle čl. 3 odst. 5 nebo čl. 4 odst. 3 nebo případně do 50 dní ode dne doručení rozhodnutí relevantního soudu nebo soudního orgánu podle čl. 5 odst. 3. Poradní komise se zřídí do 120 dní ode dne obdržení takové žádosti a po tomto zřízení její předseda o této skutečnosti neprodleně informuje dotčenou osobu.

2. Poradní komise ustavená podle odst. 1 prvního pododstavce písm. a) přijme rozhodnutí o přípustnosti stížnosti ve lhůtě šesti měsíců ode dne svého zřízení. Své rozhodnutí do 30 dní od přijetí oznámí příslušným úřadům.

Pokud poradní komise potvrdí, že byly splněny všechny požadavky podle článku 3, zahájí se na žádost některého z příslušných orgánů řízení o dosažení vzájemné dohody podle článku 4. Dotčený příslušný orgán o této žádosti vyrozumí poradní komisi, ostatní dotčené příslušné orgány a dotčenou osobu. Lhůta stanovená v čl. 4 odst. 1 začíná běžet dnem oznámení rozhodnutí poradní komise o přípustnosti stížnosti.

Pokud žádný z příslušných orgánů o zahájení řízení o dosažení vzájemné dohody do 60 dní ode dne oznámení rozhodnutí poradní komise nepožádá, vydá tato poradní komise v souladu s čl. 14 odst. 1 stanovisko k tomu, jak spornou otázku vyřešit. V takovém případě se pro účely čl. 14 odst. 1 má za to, že poradní komise byla zřízena okamžikem uplynutí uvedené lhůty 60 dní.

3. V případě uvedeném v odst. 1 prvním pododstavci písm. b) tohoto článku vydá poradní komise v souladu s čl. 14 odst. 1 stanovisko k tomu, jak spornou otázku vyřešit.

Článek 7

Jmenování příslušným soudem nebo vnitrostátním orgánem oprávněným ke jmenování

1. Pokud není poradní komise zřízena ve lhůtě stanovené v čl. 6 odst. 1, členské státy zajistí, aby se příslušná dotčená osoba mohla obrátit na příslušný soud nebo kterýkoli jiný orgán či osobu, jež jsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů určeny pro výkon této funkce (dále jen „vnitrostátní orgán oprávněný ke jmenování“), aby zřídily poradní komisi.

Pokud příslušný orgán členského státu nejmenuje alespoň jednu uznávanou nezávislou osobu a jejího náhradníka, může dotčená osoba požádat příslušný soud v tomto členském státě nebo vnitrostátní orgán oprávněný ke jmenování, aby jmenoval uznávanou nezávislou osobu a náhradníka ze seznamu uvedeného v článku 9.

Jestliže tak neučiní příslušné orgány žádného z dotčených členských států, může dotčená osoba požádat příslušné soudy kteréhokoli členského státu nebo jeho vnitrostátní orgán oprávněný ke jmenování, aby jmenovaly dvě uznávané nezávislé osoby ze seznamu uvedeného v článku 9. Tyto jmenované uznávané nezávislé osoby jmenují předsedu na základě losování ze seznamu nezávislých osob podle čl. 8 odst. 3.

V případě, že se jedná o více než jednu dotčenou osobu, postoupí tyto osoby svou žádost o jmenování uznávaných nezávislých osob a jejich náhradníků každému z příslušných států, jichž jsou daňovými rezidenty; v případě, že je v řízení dotčená osoba pouze jedna, postoupí ji členským státům, jejichž příslušné orgány nejmenovaly alespoň jednu uznávanou nezávislou osobu a jejího náhradníka.

2. Jmenování nezávislých osob a jejich náhradníků podle odstavce 1 tohoto článku je příslušnému soudu členského státu nebo vnitrostátnímu orgánu oprávněnému ke jmenování postoupeno až po uplynutí lhůty 120 dní uvedené v čl. 6 odst. 1, a to během 30 dní po jejím uplynutí.

3. Příslušný soud nebo vnitrostátní orgán oprávněný ke jmenování přijme rozhodnutí podle odstavce 1 a oznámí je žadateli. Postup, jímž se příslušný soud řídí při jmenování nezávislých osob v případě, že tyto osoby nebyly jmenovány členskými státy, je tentýž jako postup podle vnitrostátních pravidel pro rozhodčí řízení v občanskoprávních a obchodních věcech, kdy v případě, že se stranám nepodaří dosáhnout v otázce jmenování rozhodců dohody, jmenují rozhodce soudy nebo vnitrostátní orgány oprávněné ke jmenování. Příslušný soud členského státu nebo jeho vnitrostátní orgán oprávněný ke jmenování vyrozumí příslušný orgán daného členského státu, který následně neprodleně informuje příslušné orgány ostatních dotčených členských států. Příslušný orgán členského státu, který předtím nejmenoval uznávanou nezávislou osobu a náhradníka, je oprávněn podat proti rozhodnutí soudu nebo vnitrostátního orgánu oprávněného ke jmenování v daném členském státě opravný prostředek, pokud tomuto příslušnému orgánu toto právo náleží na základě vnitrostátních právních předpisů. V případě zamítnutí je žadatel oprávněn napadnout rozhodnutí soudu opravným prostředkem v souladu s vnitrostátními procesními předpisy.

Článek 8

Poradní komise

1. Poradní komise uvedená v článku 6 se skládá z:

- a) předsedy;
- b) jednoho zástupce každého dotčeného příslušného orgánu. Pokud se tak příslušné orgány dohodnou, může být počet těchto zástupců zvýšen na dva zástupce každého příslušného orgánu;
- c) jedné uznávané nezávislé osoby, která je jmenována každým příslušným orgánem dotčených členských států ze seznamu uvedeného v článku 9. Pokud se tak příslušné orgány dohodnou, může být počet těchto jmenovaných osob zvýšen na dvě osoby za každý příslušný orgán.

2. Na pravidlech pro jmenování uznávaných nezávislých osob se dohodnou příslušné orgány dotčených členských států. Po jmenování uznávaných nezávislých osob je za každou z nich jmenován podle pravidel pro jmenování nezávislých osob náhradník pro případ, že by nezávislé osoby nemohly plnit své povinnosti.

3. Nebyla-li pravidla pro jmenování uznávaných nezávislých osob dohodnuta podle odstavce 2, provede se jmenování těchto osob na základě losování.

4. S výjimkou případů, kdy byly uznávané nezávislé osoby jmenovány příslušným soudem nebo vnitrostátním orgánem oprávněným ke jmenování podle čl. 7 odst. 1, může příslušný orgán kteréhokoli z dotčených členských států vznést námitku proti jmenování kterékoli konkrétní uznávané nezávislé osoby, a to buď z důvodů, na nichž se dotčené příslušné orgány předem dohodly, nebo z některého z těchto důvodů:

- a) uvedená osoba přísluší k některému z orgánů daňové správy nebo pro něj pracuje nebo se v takovém postavení nacházela kdykoli v průběhu předchozích tří let;
- b) uvedená osoba má nebo měla podstatný vlastnický podíl nebo hlasovací právo v kterékoli dotčené osobě nebo je či byla jejím zaměstnancem nebo poradcem kdykoli v průběhu předchozích pěti let přede dnem svého jmenování;
- c) uvedená osoba neposkytuje dostatečnou záruku objektivitu při urovnávání sporu nebo sporů, ve kterém nebo ve kterých má být rozhodnuto;
- d) uvedená osoba je zaměstnancem podniku, který poskytuje daňové poradenství nebo jinak samostatně vykonává daňovou poradenskou činnost nebo se v takovém postavení nacházela kdykoli v průběhu předchozích nejméně tří let přede dnem svého jmenování.

5. Příslušný orgán kteréhokoli z dotčených členských států může požádat, aby uznávaná osoba, která byla jmenována podle odstavce 2 nebo 3, nebo její náhradník poskytli informace o jakémkoli zájmu, vztahu nebo záležitosti, která by mohla ovlivňovat nezávislost nebo nestrannost této osoby nebo by mohla důvodně vytvořit zdání podjatosti během řízení.

Po dobu dvanácti měsíců od vydání rozhodnutí poradní komise se nesmí uznávaná nezávislá osoba, která je členem zmíněné poradní komise, ocitnout v situaci, která by byla důvodem k tomu, aby příslušný orgán vznesl námitku proti jejímu jmenování podle tohoto odstavce, pokud by se v dané situaci nacházela v okamžiku jmenování do uvedené poradní komise.

6. Zástupci příslušných orgánů a uznávaných nezávislých osob, které byly jmenovány podle odstavce 1 tohoto článku, zvolí ze seznamu osob uvedeného v článku 9 předsedu. Nedohodnou-li se uvedení zástupci každého příslušného orgánu a uznávané nezávislé osoby jinak, je předsedou soudce.

Článek 9

Seznam uznávaných nezávislých osob

1. Seznam uznávaných nezávislých osob je tvořen všemi uznávanými nezávislými osobami, jež byly jmenovány členskými státy. Každý členský stát za tímto účelem jmenuje nejméně tři osoby, které jsou způsobilé, nezávislé a schopné jednat nestranně a čestně.

2. Členské státy oznámí Komisi jména jimi jmenovaných uznávaných nezávislých osob. Poskytnou Komisi také úplné a aktuální informace týkající se jejich profesního a akademického zázemí, způsobilosti, odbornosti a možného střetu zájmů. Členské státy mohou ve svém oznámení upřesnit, které z jimi jmenovaných osob mohou být jmenovány do funkce předsedy.

3. Členské státy Komisi neprodleně informují o veškerých změnách, k nimž v tomto seznamu nezávislých osob dojde.

Každý členský stát zavede postupy pro vynětí kterékoli jím jmenované osoby ze seznamu uznávaných nezávislých osob pro případ, že daná osoba přestane být nezávislá.

Pokud má členský stát s přihlédnutím k příslušným ustanovením tohoto článku rozumný důvod vznést námitku vůči některé uznávané nezávislé osobě zbývající na výše uvedeném seznamu z důvodu nedostatečné nezávislosti, informuje o tom Komisi a poskytne vhodné důkazy pro své obavy. Komise následně o uvedené námitce a důkazech informuje členský stát, který tuto osobu jmenoval. Na základě toho tento členský stát do šesti měsíců učiní nezbytné kroky k prošetření stížnosti a rozhodne, zda danou osobu na seznamu ponechá, nebo ji ze seznamu vyjme. Poté o svém rozhodnutí neprodleně informuje Komisi.

Článek 10

Komise pro alternativní řešení sporů

1. Příslušné orgány dotčených členských států se mohou dohodnout, že namísto poradní komise zřídí komisi pro alternativní řešení sporů, která v souladu s článkem 14 vydá stanovisko k tomu, jak spornou otázku vyřešit. Příslušné orgány členských států se rovněž mohou dohodnout, že komisi pro alternativní řešení sporů zřídí v podobě výboru trvalé povahy (stálého výboru).

2. S výjimkou pravidel týkajících se nezávislosti jejích členů, stanovených v čl. 8 odst. 4 a 5, se může komise pro alternativní řešení sporů svým složením a formou lišit od poradní komise.

Komise pro alternativní řešení sporů může ve vhodných případech uplatňovat jakékoli jiné postupy nebo způsoby řešení sporů za účelem závazného vyřešení sporné otázky. Jako alternativa k postupu řešení sporů, který uplatňuje poradní komise podle článku 8, to jest řízení na základě vydání nezávislého stanoviska, se mohou příslušné orgány dotčených členských států podle tohoto článku dohodnout na jakémkoli jiném druhu postupu řešení sporů, včetně arbitrážního řízení na základě „konečné nabídky“ (známého také jako arbitráž na základě „poslední nejlepší nabídky“), který bude komise pro alternativní řešení sporů uplatňovat.

3. Příslušné orgány dotčených členských států se dohodnou na pravidlech fungování v souladu s článkem 11.

4. Na komisi pro alternativní řešení sporů se vztahují články 12 a 13, pokud není v pravidlech fungování podle článku 11 dohodnuto jinak.

Článek 11

Pravidla fungování

1. Členské státy stanoví, že ve lhůtě 120 dní, která je stanovena v čl. 6 odst. 1, oznámí příslušný orgán každého dotčeného členského státu dotčené osobě:

- a) pravidla fungování poradní komise či komise pro alternativní řešení sporů;
- b) datum, k němuž bude přijato stanovisko k vyřešení sporné otázky;
- c) odkazy na použitelná ustanovení vnitrostátních právních předpisů členských států a na použitelné smlouvy nebo úmluvy.

2. Příslušné orgány členských států, které se sporu účastní, stvrdí tato pravidla fungování svým podpisem.

Pravidla fungování stanoví zejména:

- a) popis a hlavní rysy sporné otázky;
- b) výchozí podmínky, na nichž se příslušné orgány členských států dohodnou, pokud jde o právní a věcné otázky, které mají být vyřešeny;
- c) formu orgánu pro řešení sporu, kterou je buď poradní komise, nebo komise pro alternativní řešení sporů, jakož i druh postupu pro alternativní řešení sporů, pokud se tento postup liší od řízení na základě nezávislého stanoviska, jež uplatňuje poradní komise;
- d) časový rámec řízení pro řešení sporu;
- e) složení poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů (včetně počtu členů, jejich jmen, podrobných informací o jejich způsobilosti a kvalifikacích, jakož i informací o jejich jakémkoli střetu zájmů);
- f) pravidla účasti dotčené osoby a třetích stran v řízení, vzájemného předávání záznamů, informací a důkazů, náklady, druh postupu řešení sporů, který má být použit, a veškeré další důležité procesní či organizační záležitosti;
- g) logistická opatření pro jednání poradní komise a vydání jejího stanoviska.

Je-li poradní komise zřízena za účelem vydání stanoviska podle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce písm. a), stanoví se v pravidlech fungování pouze informace uvedené v druhém pododstavci písm. a), d), e) a f) tohoto odstavce.

3. Na základě odst. 2 druhého pododstavce tohoto článku Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví standardní pravidla fungování. Tato standardní pravidla fungování se použijí, pokud jsou pravidla fungování neúplná nebo k oznámení pravidel fungování dotčené osobě nedošlo. Uvedené prováděcí akty se přijímají postupem podle čl. 20 odst. 2.

4. Pokud příslušné orgány pravidla fungování podle odstavce 1 a 2 dotčené osobě neoznámily, uznávané nezávislé osoby a předseda doplní pravidla fungování na základě standardní podoby podle odstavce 3 a do dvou týdnů ode dne zřízení poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů je zašlou dotčené osobě. Pokud se nezávislé osoby a předseda na pravidlech fungování nedohodnou nebo je dotčené osobě neoznámí, mohou se dotčená osoba či dotčené osoby obrátit na příslušný soud v jednom z dotčených členských států za účelem získání příkazu ke stanovení pravidel fungování.

Článek 12

Náklady řízení

1. S výjimkou odstavce 2 a nedohodnou-li se příslušné orgány dotčených členských států jinak, dělí se následující náklady rovným dílem mezi členské státy:

- a) náklady na uznávané nezávislé osoby, jejichž výše odpovídá průměrné obvyklé výši náhrady poskytované vysoce postaveným úředníkům dotčených členských států, a
- b) případné odměny nezávislých osob, jejichž výše je omezena na 1 000 EUR na osobu a den za každý den jednání poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů.

Členské státy nenesou náklady vzniklé dotčené osobě.

2. Pokud dotčená osoba:

- a) učiní oznámení o zpětvzetí stížnosti podle čl. 3 odst. 6, nebo
 - b) podá žádost podle čl. 6 odst. 1 v návaznosti na zamítnutí podle čl. 5 odst. 1 a poradní komise rozhodne, že zamítnutí stížnosti relevantními příslušnými orgány bylo správné,
- a pokud se tak příslušné orgány dotčených členských států dohodnou, nese veškeré náklady uvedené v odst. 1 písm. a) a b) dotčená osoba.

Článek 13

Informace, důkazy a slyšení

1. Pokud se tak příslušné orgány dotčených členských států dohodnou, mohou dotčené osoby pro účely řízení uvedeného v článku 6 předkládat poradní komisi nebo komisi pro alternativní řešení sporů veškeré informace, důkazy a doklady, které mohou být pro její rozhodnutí důležité. Dotčené osoby a příslušné orgány dotčených členských států poskytnou na žádost poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů veškeré informace, důkazy či doklady. Uvedené příslušné orgány však mohou poskytnutí informací poradní komisi odepřít v těchto případech:

- a) získání informací vyžaduje uskutečnění správních opatření, která jsou v rozporu s vnitrostátním právem;
- b) informace nelze podle právních předpisů dotčeného členského státu získat;
- c) informace se týkají obchodního, podnikatelského, průmyslového či profesního tajemství nebo obchodního procesu;
- d) zpřístupnění informací je v rozporu s veřejným pořádkem.

2. Dotčené osoby se mohou na vlastní žádost a se souhlasem příslušných orgánů dotčených členských států osobně nebo v zastoupení dostavit na jednání poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů. Dotčené osoby se na výzvu poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů osobně nebo v zastoupení dostaví na její jednání.

3. Uznávané nezávislé osoby a všichni ostatní členové jsou vázáni povinností zachovávat v souladu vnitrostátními právními předpisy každého z dotčených členských států, služební tajemství ve vztahu k informacím, které získají jakožto členové poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů. Dotčené osoby a případně jejich zástupci se zavážou, že budou se všemi informacemi (včetně znalosti dokumentů), které získají během takových jednání, zacházet důvěrně. Dotčená osoba a její zástupci učiní prohlášení za tímto účelem před příslušnými orgány dotčených členských států, budou-li o to během daného jednání požádáni. Členské státy přijmou přiměřené sankce za porušení povinností zachovávat mlčenlivost.

Článek 14

Stanovisko poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů

1. Poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů vydá příslušným orgánům dotčených členských států své stanovisko do šesti měsíců ode dne svého zřízení. Pokud je poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů toho názoru, že sporná otázka je takové povahy, že by k vydání stanoviska potřebovala déle než šest měsíců, může být tato lhůta prodloužena o tři měsíce. Poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů o tomto prodloužení informuje příslušné orgány dotčených členských států a dotčené osoby.

2. Poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů vychází ve svém stanovisku z ustanovení použitelné smlouvy nebo úmluvy podle článku 1 a z jakýchkoli použitelných vnitrostátních předpisů.

3. Poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů přijímá své stanovisko prostou většinou svých členů. Pokud této většiny nelze dosáhnout, rozhoduje o konečném stanovisku hlas předsedy. Předseda sdělí stanovisko poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů příslušným orgánům.

Článek 15

Konečné rozhodnutí

1. Dotčené příslušné orgány se ve lhůtě šesti měsíců od oznámení stanoviska poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů dohodnou na způsobu řešení sporné otázky.

2. Příslušné orgány mohou přijmout rozhodnutí, které se od stanoviska poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů odchyluje. Pokud se jim však nepodaří dosáhnout dohody o způsobu řešení sporné otázky, je pro ně toto stanovisko závazné.

3. Členské státy stanoví, že jejich příslušné orgány konečné rozhodnutí o řešení sporné otázky neprodleně oznámí dotčené osobě. Nedojde-li k oznámení ve lhůtě 30 dní od přijetí rozhodnutí, může dotčená osoba za účelem získání konečného rozhodnutí podat v členském státě, jímž je daňovým rezidentem, opravný prostředek v souladu s použitelnými vnitrostátními předpisy.

4. Konečné rozhodnutí je pro dotčené členské státy závazné, nepředstavuje však precedens. Konečné rozhodnutí se vykoná, pokud dotčená osoba či dotčené osoby do 60 dní ode dne, kdy bylo konečné rozhodnutí oznámeno, toto konečné rozhodnutí akceptují a zřeknou se případného práva na veškeré vnitrostátní opravné prostředky.

S výjimkou případů, kdy relevantní soud či jiný soudní orgán dotčeného členského státu podle použitelných vnitrostátních předpisů o opravných prostředcích a za použití kritérií uvedených v článku 8 rozhodne, že nebyla zajištěna dostatečná nezávislost, se konečné rozhodnutí vykoná v souladu s vnitrostátními právními předpisy dotčených členských

států, které v návaznosti na toto konečné rozhodnutí upraví zdanění, a to bez ohledu na lhůty, které stanoví jejich právní předpisy. Pokud k výkonu konečného rozhodnutí nedojde, může se dotčená osoba za účelem vymáhání jeho výkonu obrátit na příslušný soud členského státu, který toto konečné rozhodnutí nevykonával.

Článek 16

Souběh s vnitrostátními soudními řízeními a odchylky

1. Skutečnost, že úkon členského státu vedoucí ke sporné otázce se stal podle vnitrostátních právních předpisů konečný, nebrání dotčeným osobám v tom, aby využily možnosti zahájit řízení, která stanoví tato směrnice.
2. Skutečnost, že se sporná otázka stala předmětem řízení o dosažení vzájemné dohody podle článku 4 nebo řízení pro řešení sporů podle článku 6, nebrání členskému státu v tom, aby v téže věci zahájil soudní řízení nebo řízení směřující k uložení správních či trestních sankcí nebo v takových řízeních pokračoval.
3. Dotčené osoby mohou využít opravných prostředků, které mají k dispozici podle vnitrostátních právních předpisů dotčených členských států. Pokud však dotčená osoba zahájila řízení, v němž se takového opravného prostředku domáhá, začínají lhůty uvedené v čl. 3 odst. 5 a v čl. 4 odst. 1 běžet ode dne, kdy rozsudek v tomto řízení nabyl právní moci nebo kdy bylo toto řízení s konečnou platností jinak uzavřeno nebo kdy bylo řízení pozastaveno.
4. Pokud bylo rozhodnutí o sporné otázce vydáno relevantním soudem nebo jiným soudním orgánem členského státu a podle vnitrostátních právních předpisů tohoto členského státu se od tohoto rozhodnutí nelze odchýlit, může tento členský stát stanovit, že:
 - a) dříve, než příslušné orgány dotčených členských států dosáhly ohledně dané sporné otázky dohody v rámci řízení o dosažení vzájemné dohody podle článku 4, vyrozumí příslušný orgán tohoto členského státu o rozhodnutí relevantního soudu nebo jiného soudního orgánu ostatní příslušné orgány dotčených členských států a uvedené řízení se ke dni tohoto oznámení ukončí;
 - b) dříve, než dotčená osoba podala žádost podle čl. 6 odst. 1, ustanovení čl. 6 odst. 1 se nepoužijí, jestliže sporná otázka zůstala nevyřešena po celou dobu trvání řízení o dosažení vzájemné dohody podle článku 4 a že příslušný orgán tohoto členského státu informuje ostatní příslušné orgány dotčených členských států o účinku daného rozhodnutí relevantního soudu nebo jiného soudního orgánu;
 - c) postup řešení sporů podle článku 6 se ukončí, jestliže bylo rozhodnutí relevantního soudu nebo jiného soudního orgánu vydáno kdykoli poté, co dotčená osoba podala žádost podle čl. 6 odst. 1, a dříve, než poradní komise nebo komise pro alternativní řešení sporů předala v souladu s článkem 14 své stanovisko příslušným orgánům dotčených členských států, a že příslušný orgán relevantního dotčeného členského státu informuje ostatní příslušné orgány dotčených členských států a poradní komisi nebo komisi pro alternativní řešení sporů o účinku daného rozhodnutí relevantního soudu nebo jiného soudního orgánu.
5. Předložením stížnosti podle článku 3 se ukončuje jakékoli další probíhající řízení o dosažení vzájemné dohody nebo řízení pro řešení sporů na základě smlouvy nebo úmluvy, která má být v souvislosti s příslušnou spornou otázkou vyložena nebo uplatněna. Toto další probíhající řízení týkající se příslušné sporné otázky se ukončuje s účinkem ke dni prvního obdržení stížnosti kterýmkoli příslušným orgánem dotčených členských států.
6. Odchylně od článku 6 může dotčený členský stát odmítnout přístup k řízení pro řešení sporů podle uvedeného článku v případech, kdy byly v daném členském státě v souvislosti s úpravou částky příjmů nebo majetku uloženy sankce za daňové podvody, úmyslné neplnění nebo hrubou nedbalost. Pokud bylo zahájeno soudní nebo správní řízení, které by mohlo případně vést k uložení sankcí, a toto řízení je vedeno souběžně s kterýmkoli řízením uvedeným v této směrnici, může příslušný orgán přerušit řízení podle této směrnice ode dne přijetí stížnosti do dne konečného výsledku tohoto soudního nebo správního řízení.
7. Členské státy mohou v jednotlivých případech odmítnout přístup k řízení pro řešení sporů podle článku 6, pokud se sporná otázka netýká dvojího zdanění. V takovém případě příslušné orgány daného členského státu neprodleně informují dotčenou osobu a příslušné orgány ostatních dotčených členských států.

Článek 17

Zvláštní ustanovení pro fyzické osoby a menší podniky

Pokud dotčená osoba:

- a) je fyzickou osobou, nebo
- b) není velkým podnikem ani není součástí velké skupiny ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ⁽¹⁾,

může podat stížnost podle čl. 3 odst. 1, odpovědět na žádost o doplňující informace podle čl. 3 odst. 4, učinit oznámení o zpětvzetí podle čl. 3 odst. 6 nebo podat žádost podle čl. 6 odst. 1 (dále jen „sdělení“) odchýlně od těchto ustanovení pouze příslušnému orgánu členského státu, jehož je dotčená osoba rezidentem. Příslušný orgán tohoto členského státu do dvou měsíců od obdržení sdělení vyrozumí současně příslušné orgány všech ostatních dotčených členských států. Jakmile bylo toto oznámení učiněno, má se za to, že dotčená osoba učinila ke dni tohoto oznámení sdělení u všech dotčených členských států.

V případě doplňujících informací podle čl. 3 odst. 4 zašle příslušný orgán členského státu, který tyto doplňující informace obdržel, jejich kopii současně příslušným orgánům všech ostatních dotčených členských států. Jakmile byla tato kopie zaslána, má se za to, že všechny dotčené členské státy dané doplňující informace obdržely ke dni, kdy tyto informace obdržel zasílající příslušný orgán.

Článek 18

Uveřejňování

1. Poradní komise a komise pro alternativní řešení sporů vydá své stanovisko písemně.
 2. Příslušné orgány se mohou dohodnout, že konečné rozhodnutí uvedené v článku 15 uveřejní v úplném znění, vysloví-li s tím všechny dotčené osoby souhlas.
 3. Pokud příslušné orgány nebo dotčená osoba s uveřejněním konečného rozhodnutí v úplném znění nesouhlasí, uveřejní příslušné orgány shrnutí tohoto konečného rozhodnutí. V tomto shrnutí popíší předmět a skutkovou podstatu sporu, datum, příslušná zdaňovací období, právní základ a hospodářské odvětví a připojí stručný popis konečného výsledku. Shrnutí obsahuje rovněž popis uplatněného způsobu arbitráže.
- Příslušné orgány zašlou informace určené k uveřejnění podle prvního pododstavce před jejich uveřejněním dotčené osobě. Do šedesáti dní od obdržení těchto informací může dotčená osoba příslušné orgány požádat, aby neuveřejňovaly informace, které se týkají obchodního, podnikatelského, průmyslového či profesního tajemství nebo obchodních procesů, ani informace, které jsou v rozporu s veřejným pořádkem.
4. Komise prostřednictvím prováděcích aktů stanoví standardní formuláře pro sdělování informací uvedených v odstavcích 2 a 3 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají postupem podle čl. 20 odst. 2.
 5. Informace určené k uveřejnění v souladu s odstavcem 3 příslušné orgány neprodleně oznámí Komisi.

Článek 19

Úloha Komise a správní podpora

1. Komise zpřístupní na internetu a průběžně aktualizuje seznam příslušných orgánů a uznávaných nezávislých osob uvedených v čl. 8 odst. 4. Seznam obsahuje pouze jména těchto osob.
2. Členské státy informují Komisi o sankčních opatřeních přijatých pro případ porušení povinnosti mlčenlivosti stanovené v článku 13. Komise o tom uvědomí ostatní členské státy.
3. Komise vede centrální archiv, v němž jsou uchovávány informace uveřejněné podle čl. 18 odst. 2 a 3 a zpřístupňovány online.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 19).

Článek 20**Postup projednávání ve výborech**

1. Komisi je nápomocen výbor pro řešení sporů. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 21**Přezkum**

Do 30. června 2024 Komise vyhodnotí provádění této směrnice a předloží zprávu Radě. K této zprávě se případně připojí legislativní návrh.

Článek 22**Provedení**

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 30. června 2019. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 23**Vstup v platnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Tato směrnice se vztahuje na všechny stížnosti podané po 30. červnu 2019 ohledně sporných otázek týkajících se příjmů nebo majetku dosaženého ve zdaňovacím období počínajícím dne 1. ledna 2018 nebo později. Příslušné orgány dotčených členských států se však mohou dohodnout, že budou tuto směrnici uplatňovat, pokud jde o všechny stížnosti, které byly podány před uvedeným datem, nebo pokud jde o dřívější zdaňovací období.

Článek 24**Určení**

Tato směrnice je určena členským státům.

V Lucemburku dne 10. října 2017.

Za Radu
předseda
T. TÕNISTE

II

(Nelegislativní akty)

ROZHODNUTÍ

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ RADY (EU) 2017/1853

ze dne 10. října 2017,

kterým se mění prováděcí rozhodnutí 2011/335/EU, kterým se Litevské republice povoluje použít opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽¹⁾, a zejména na článek 395 uvedené směrnice,

s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Litva požádala dopisem, který Komise zaevidovala dne 26. dubna 2017, o povolení opatření odchylovajícího se od čl. 287 bodu 11 směrnice 2006/112/ES s cílem nadále osvobodovat od daně osoby povinné k dani, jejichž roční obrat nepřesahuje 45 000 EUR. Na základě tohoto opatření by byly tyto osoby povinné k dani osvobozeny od určitých či všech povinností souvisejících s daní z přidané hodnoty (DPH) podle hlavy XI kapitol 2 až 6 směrnice 2006/112/ES.
- (2) Komise o žádosti Litvy uvědomila ostatní členské státy dopisy ze dne 8. a 10. května 2017. Dopisem ze dne 11. května 2017 oznámila Komise Litvě, že má k dispozici všechny údaje potřebné k posouzení žádosti.
- (3) Členské státy již mohou využívat zvláštní režim pro malé podniky podle hlavy XII směrnice 2006/112/ES. Prodloužené opatření se odchyluje od hlavy XII směrnice 2006/112/ES pouze natolik, že prahová hodnota ročního obratu osob povinných k dani v rámci zvláštního režimu je vyšší, než jaká je Litvě povolena podle čl. 287 bodu 11 směrnice 2006/112/ES, což je 29 000 EUR.
- (4) Prováděcím rozhodnutím Rady 2011/335/EU ⁽²⁾ bylo Litvě povoleno jakožto odchylovící se opatření do 31 prosince 2014 osvobodovat od DPH osoby povinné k dani, jejichž roční obrat nepřekračuje 45 000 EUR. Prováděcím rozhodnutím Rady 2014/795/EU ⁽³⁾ bylo toto odchylovící se opatření prodlouženo do 31. prosince 2017.
- (5) Vzhledem k tomu, že stanovená prahová hodnota vedla ke snížení povinností spojených s DPH, a tudíž ke snížení administrativních nákladů pro malé podniky, mělo by být Litvě povoleno uplatňovat toto opatření v dalším omezeném období, a to do 31. prosince 2020. Osoby povinné k dani si stále mohou zvolit běžný režim DPH.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Prováděcí rozhodnutí Rady 2011/335/EU ze dne 30. května 2011, kterým se Litevské republice povoluje použít opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 150, 9.6.2011, s. 6).

⁽³⁾ Prováděcí rozhodnutí Rady 2014/795/EU ze dne 7. listopadu 2014, kterým se prodlužuje platnost prováděcího rozhodnutí 2011/335/EU, kterým se Litevské republice povoluje použít opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES (Úř. věst. L 330, 15.11.2014, s. 44).

- (6) Ustanovení článků 281 až 294 směrnice 2006/112/ES týkající se zvláštního režimu pro malé podniky podléhají přezkumu a směrnice, kterou se tato ustanovení směrnice 2006/112/ES mění, by mohla vstoupit v platnost již před 31. prosincem 2020.
- (7) Z informací poskytnutých Litvou vyplývá, že prodloužení odchylky bude mít na celkovou částku příjmů z daní vybraných ve fázi konečné spotřeby pouze zanedbatelný dopad.
- (8) Odchylka nemá dopad na vlastní zdroje Unie pocházející z DPH, neboť Litva provede v souladu s článkem 6 nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1553/89 ⁽¹⁾ výpočet náhrady,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

V článku 2 prováděcího rozhodnutí 2011/335/EU se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Použije se ode dne 1. ledna 2012 do dne 31. prosince 2020, nebo do dne, kdy vstoupí v platnost směrnice, kterou se mění ustanovení článků 281 až 294 směrnice 2006/112/ES, podle toho, co nastane dříve.“

Článek 2

Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem oznámení.

Použije se ode dne 1. ledna 2018.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Litevské republice.

V Lucemburku dne 10. října 2017.

Za Radu
předseda
T. TÖNISTE

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1553/89 ze dne 29. května 1989 o konečné jednotné úpravě vybírání vlastních zdrojů vycházejících z daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 155, 7.6.1989, s. 9).

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ RADY (EU) 2017/1854**ze dne 10. října 2017,****kterým se mění prováděcí rozhodnutí 2014/797/EU, kterým se Estonské republice povoluje uplatňovat opatření odchylovající se od čl. 26 odst. 1 písm. a) a článků 168 a 168a směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽¹⁾, a zejména na článek 395 uvedené směrnice,

s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Články 168 a 168a směrnice 2006/112/ES stanoví nárok osoby povinné k dani provést odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) vyměřené za dodání zboží a služby jí poskytnuté pro účely jejích zdaněných plnění. Ustanovení čl. 26 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice obsahuje požadavek vyúčtovat DPH, pokud je obchodní majetek použit pro soukromé účely osoby povinné k dani nebo jejích zaměstnanců, popřípadě obecněji řečeno k jiným účelům než pro účely jejího podnikání.
- (2) Prováděcím rozhodnutím Rady 2014/797/EU ⁽²⁾ bylo Estonsku povoleno omezit nárok na odpočet DPH při nákupu, leasingu, pořízení uvnitř Společenství a dovozu některých osobních automobilů a osvobodit osoby povinné k dani od účtování DPH o využívání vozidel, na která se omezení vztahuje, k jiným než podnikatelským účelům.
- (3) Dopisem zaevidovaným Komisí dne 18. dubna 2017 požádalo Estonsko o povolení nadále uplatňovat zvláštní opatření týkající se nákupu, leasingu, pořízení uvnitř Společenství a dovozu některých osobních automobilů, která se odchylovají od ustanovení směrnice 2006/112/ES, jimiž se upravuje nárok osoby povinné k dani na odpočet DPH zaplacené při nákupu zboží a služeb, a ustanovení, která vyžadují vyúčtování daně z obchodního majetku použitého pro jiné účely než pro podnikání.
- (4) V souladu s čl. 395 odst. 2 směrnice 2006/112/ES informovala Komise dopisem ze dne 14. června 2017 o žádosti Estonska ostatní členské státy. Dopisem ze dne 15. června 2017 oznámila Komise Estonsku, že již má k dispozici veškeré informace, které považuje za nezbytné k posouzení žádosti.
- (5) V souladu s čl. 6 odst. 2 prováděcího rozhodnutí 2014/797/EU předložilo Estonsko Komisi spolu s žádostí o prodloužení zprávu o uplatňování uvedeného prováděcího rozhodnutí, která obsahuje přezkum procentního omezení uplatňovaného na nárok na odpočet daně. Podle aktuálně dostupných informací zastává Estonsko názor, že sazba ve výši 50 % je stále opodstatněná a přiměřená.
- (6) Prodloužení těchto odchylovících se opatření by mělo být časově omezeno, aby bylo možné zhodnotit jejich účinnost a příslušnou procentní sazbu. Estonsku by proto mělo být povoleno nadále používat toto opatření po omezenou dobu, a to do 31. prosince 2020.
- (7) Pokud by se Estonsko domnívalo, že je nutné prodloužit platnost povolení na období po roce 2020, mělo by Komisi nejpozději do 31. března 2020 společně s žádostí o prodloužení předložit zprávu zahrnující přezkum uplatňovaného procentního omezení.
- (8) Odchylovící se opatření bude mít pouze zanedbatelný vliv na celkovou výši daňových příjmů vybraných na stupni konečné spotřeby a nebude mít žádný nepříznivý dopad na vlastní zdroje Unie vycházející z DPH.
- (9) Prováděcí rozhodnutí 2014/797/EU by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1.⁽²⁾ Prováděcí rozhodnutí Rady 2014/797/EU ze dne 7. listopadu 2014, kterým se Estonsku povoluje uplatňovat opatření odchylovající se od čl. 26 odst. 1 písm. a) a článků 168 a 168a směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 330, 15.11.2014, s. 48).

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Článek 6 prováděcího rozhodnutí 2014/797/EU se nahrazuje tímto:

„Článek 6

1. Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem oznámení.

Použije se do 31. prosince 2020.

2. Případná žádost o prodloužení doby platnosti povolení stanoveného tímto rozhodnutím se předloží Komisi do 31. března 2020 společně se zprávou obsahující přezkum procentního podílu stanoveného v článku 1.“

Článek 2

Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem oznámení.

Použije se ode dne 1. ledna 2018.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Estonské republice.

V Lucemburku dne 10. října 2017.

Za Radu
předseda
T. TÕNISTE

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ RADY (EU) 2017/1855**ze dne 10. října 2017,****kterým se Rumunsku povoluje uplatňovat zvláštní opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽¹⁾, a zejména na článek 395 uvedené směrnice,

s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle čl. 287 bodu 18 směrnice 2006/112/ES může Rumunsko osvobodit od daně z přidané hodnoty (DPH) osoby povinné k dani, jejichž roční obrat nepřesahuje ekvivalent částky 35 000 EUR v národní měně podle kurzu platného ke dni jeho přistoupení.
- (2) Prováděcím rozhodnutím Rady 2012/181/EU ⁽²⁾ bylo Rumunsku povoleno uplatňovat vyšší prahovou hodnotu a osvobodit od DPH osoby povinné k dani, jejichž roční obrat nepřesahuje částku 65 000 EUR. Toto opatření bylo prodlouženo prováděcím rozhodnutím Rady 2014/931/EU ⁽³⁾, jehož platnost končí dne 31. prosince 2017.
- (3) Rumunsko požádalo dopisem, který Komise zaevidovala dne 26. dubna 2017, o povolení, aby mohlo i nadále uplatňovat opatření odchylovající se od čl. 287 bodu 18 směrnice 2006/112/ES, a současně o zvýšení prahové hodnoty pro osvobození na ekvivalent částky 88 500 EUR v národní měně.
- (4) Vyšší prahová hodnota pro zvláštní režim pro malé podniky je zjednodušující opatření, neboť může podstatně snížit povinnosti malých podniků spojené s DPH.
- (5) V souladu s čl. 395 odst. 2 směrnice 2006/112/ES informovala Komise dopisem ze dne 9. června 2017 o žádosti podané Rumunskem ostatní členské státy. Dopisem ze dne 12. června 2017 oznámila Komise Rumunsku, že má k dispozici všechny údaje potřebné k posouzení žádosti.
- (6) Rumunsko očekává, že opatření povede ke zmírnění povinností souvisejících s DPH pro řadu malých podniků. Také by měla klesnout zátěž správce daně, který nebude muset dohlížet na výběr malého objemu daní od většího počtu malých podniků.
- (7) Vzhledem k tomu, že toto odchylovající se opatření má vést ke snížení povinností souvisejících s DPH pro malé podniky, mělo by být Rumunsku povoleno toto opatření v omezeném období uplatňovat. Osoby povinné k dani by i nadále měly mít možnost zvolit si běžný režim DPH.
- (8) Jelikož ustanovení článků 281 až 294 směrnice 2006/112/ES týkající se zvláštního režimu pro malé podniky podléhají přezkumu, je možné, že směrnice, kterou se mění uvedená ustanovení směrnice 2006/112/ES, vstoupí v platnost dříve, než dne 31. prosince 2020 skončí doba platnosti odchylky.
- (9) Z informací poskytnutých Rumunskem vyplývá, že zvýšená prahová hodnota bude mít zanedbatelný vliv na celkovou výši daňových příjmů vybranou na stupni konečné spotřeby.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Prováděcí rozhodnutí Rady 2012/181/EU ze dne 26. března 2012, kterým se Rumunsku povoluje zavést zvláštní opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 92, 30.3.2012, s. 26).

⁽³⁾ Prováděcí rozhodnutí Rady 2014/931/EU ze dne 16. prosince 2014, kterým se prodlužuje použitelnost prováděcího rozhodnutí 2012/181/EU, kterým se Rumunsku povoluje zavést zvláštní opatření odchylovající se od článku 287 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 365, 19.12.2014, s. 145).

- (10) Odchylka nemá dopad na vlastní zdroje Unie pocházející z DPH, neboť Rumunsko provede v souladu s článkem 6 nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1553/89 ⁽¹⁾ výpočet náhrady,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Odchylně od čl. 287 bodu 18 směrnice 2006/112/ES se Rumunsku povoluje osvobodit od DPH osoby povinné k dani, jejichž roční obrat nepřesahuje ekvivalent částky 88 500 EUR v národní měně podle kurzu platného ke dni jeho přistoupení.

Článek 2

Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem oznámení.

Toto rozhodnutí se použije od 1. ledna 2018 do 31. prosince 2020, nebo do dne, kdy vstoupí v platnost směrnice, kterou se mění ustanovení článků 281 až 294 směrnice 2006/112/ES, podle toho, které datum nastane dříve.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Rumunsku.

V Lucemburku dne 10. října 2017.

Za Radu
předseda
T. TÕNISTE

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1553/89 ze dne 29. května 1989 o konečné jednotné úpravě vybírání vlastních zdrojů vycházejících z daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 155, 7.6.1989, s. 9).

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ RADY (EU) 2017/1856**ze dne 10. října 2017,****kterým se Polské republice povoluje zavést zvláštní opatření odchylovající se od článku 193 směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽¹⁾, a zejména na článek 395 uvedené směrnice,

s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle článku 193 směrnice 2006/112/ES je obecným pravidlem, že daň z přidané hodnoty (DPH) je správcí daně povinna odvést osoba povinná k dani, která dodává zboží či poskytuje službu.
- (2) Dopisem, který Komise zaevidovala dne 7. října 2016, požádalo Polsko o odchylku od článku 193 směrnice 2006/112/ES, aby mohlo uplatňovat přenesení daňové povinnosti na dodávky pevných disků, jako jsou polovodičové pevné disky (SSD) a magnetické pevné disky (HDD).
- (3) V souladu s čl. 395 odst. 2 směrnice 2006/112/ES uvědomila Komise dopisy ze dnů 12. a 13. července 2017 o žádosti Polska ostatní členské státy. Dopisem ze dne 13. července 2017 uvědomila Komise Polsko, že má k dispozici všechny údaje potřebné k posouzení žádosti.
- (4) Pevné disky, na které se nevztahuje článek 199a směrnice 2006/112/ES, se v Polsku staly další komoditou v kategorii elektronických výrobků používanou pro podvody v oblasti DPH. Podle Polska se na trhu pevných disků začaly rozšiřovat podvody v oblasti DPH na bázi chybějícího obchodníka. Rozsah této praktiky má přímý a velmi negativní dopad na distributory, kteří do podvodu nejsou zapojeni, a vede k poklesu příjmů z DPH.
- (5) Polsko přijalo řadu opatření k potírání a prevenci podvodů v oblasti DPH. Polsko se však domnívá, že dokud tato opatření nepřinesou účinné výsledky, je nezbytná dodatečná podpora v podobě dočasného opatření, jako je zavedení mechanismu přenesení daňové povinnosti.
- (6) Polsku by proto mělo být povoleno od 1. ledna 2018 uplatňovat přenesení daňové povinnosti na dodávky pevných disků, jako jsou polovodičové pevné disky (SSD) a magnetické pevné disky (HDD). Odchylna by měla být časově omezena do 31. prosince 2020.
- (7) Do skončení platnosti odchylky by opatření, která Polsko přijalo, měla zabránit dalšímu šíření podvodů v oblasti DPH v odvětví pevných disků, a proto Polsko poté již nebude odchylku od článku 193 směrnice 2006/112/ES, pokud jde o tyto dodávky, potřebovat. Polsko by tedy nemělo usilovat o prodloužení odchylky.
- (8) Odchylna nemá dopad na vlastní zdroje Unie pocházející z DPH,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Odchylně od článku 193 směrnice 2006/112/ES se Polsku povoluje určit příjemce jako osobu povinnou odvést DPH v případě dodávek pevných disků, jako jsou polovodičové pevné disky (SSD) a magnetické pevné disky (HDD).

Článek 2

Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem oznámení.

Toto rozhodnutí se použije ode dne 1. ledna 2018 a jeho použitelnost skončí dnem 31. prosince 2020.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Polské republice.

V Lucemburku dne 10. října 2017.

Za Radu
předseda
T. TÖNISTE

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2017/1857,**ze dne 13. října 2017,**

kterým se právní, dohledové a vynucovací předpisy Spojených států amerických pro derivátové transakce, nad nimiž vykonává dohled Komise pro obchodování s komoditními futures (*Commodity Futures Trading Commission*), uznávají za rovnocenné některým požadavkům článku 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů ⁽¹⁾, a zejména na čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Článek 13 nařízení (EU) č. 648/2012 stanoví mechanismus, jenž má v oblasti, na niž se uvedené nařízení vztahuje, najít řešení zajišťující soulad mezi právními požadavky Unie a právními požadavky třetích zemí. V rámci těchto řešení je Komise zmocněna přijímat rozhodnutí, jimiž se právní, dohledové a vynucovací předpisy určité třetí země prohlašují za rovnocenné požadavkům stanoveným v článcích 4, 9, 10 a 11 nařízení (EU) č. 648/2012, takže v případě smluvních stran, které provádějí transakci, na niž se vztahuje uvedené nařízení, přičemž alespoň jedna z těchto smluvních stran je usazena v uvedené třetí zemi, se má za to, že splněním požadavků stanovených právním režimem dotyčné třetí země uvedené požadavky splní. Díky uvedenému prohlášení o rovnocennosti se lze vyhnout uplatnění duplicitních nebo konfliktních pravidel, čímž přispívá k dosažení ústředního cíle nařízení (EU) č. 648/2012, jímž je snížení systémového rizika a zvýšení transparentnosti trhů s deriváty zajištěním mezinárodně konzistentního uplatňování zásad dohodnutých s mezinárodními partnery Unie a stanovených v uvedeném nařízení.
- (2) Ustanovení čl. 11 odst. 1, 2 a 3 nařízení (EU) č. 648/2012, upřesněná technickými normami přijatými na základě čl. 11 odst. 14 písm. a) a b) a čl. 11 odst. 15 uvedeného nařízení, stanoví právní požadavky Unie týkající se včasného potvrzení podmínek, komprese a srovnávání portfolií použitelné na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, povinnosti v oblasti oceňování a řešení sporů vztahující se na uvedené smlouvy („operační techniky snižování rizika“), jakož i povinnosti týkající se výměny kolaterálu („marže“) mezi smluvními stranami.
- (3) K tomu, aby byl právní režim třetí země považován za rovnocenný právnímu režimu Unie, pokud jde o operační techniky snižování rizika a maržové požadavky, měl by být hmotněprávní výsledek použitelných právních, dohledových a vynucovacích předpisů rovnocenný požadavkům Unie, pokud jde o regulační cíle, kterých dosahují. Účelem tohoto posouzení rovnocennosti proto je ověřit, že právní, dohledové a vynucovací předpisy Spojených států amerických (USA) zajišťují, že OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana a uzavírá je alespoň jedna smluvní strana usazená v uvedené třetí zemi, nevystavují finanční trhy v Unii vyššímu riziku, než jakému by uvedené trhy byly vystaveny uvedeným druhem derivátových smluv uzavřených smluvními stranami usazenými v Unii, a že tedy v Unii nepředstavují nepřijatelnou míru systémového rizika.
- (4) Komise dne 1. září 2013 obdržela odborné doporučení Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy (ESMA) ohledně právních, dohledových a vynucovacích předpisů v USA ⁽²⁾, týkající se mimo jiné operačních technik

⁽¹⁾ Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ ESMA/2013/BS/1157, Technical advice on third country regulatory equivalence under EMIR – US (Odborné doporučení ohledně rovnocennosti regulačního režimu třetí země (USA) podle nařízení EMIR), závěrečná zpráva Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy, 1. září 2013.

snížování rizika použitelných na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana. Orgán ESMA ve svém odborném doporučení shledal, že právně závazné požadavky ohledně včasného potvrzení podmínek, srovnávání a komprese portfolií v USA jsou rovnocenné právně závazným požadavkům použitelným podle nařízení (EU) č. 648/2012. Orgán ESMA nicméně dospěl k závěru, že v době jeho posouzení nebyl režim řešení sporů platný v USA rovnocenný režimu podle čl. 11 odst. 1 nařízení (EU) č. 648/2012. Orgán ESMA rovněž konstatoval, že rovnocennost mezi režimy pro dvoustranné marže nebylo v dané době možné posoudit, jelikož technické normy upřesňující pravidla ohledně dvoustranných marží v Unii dosud nebyly vypracovány.

- (5) Komise při provádění svého posouzení vzala v úvahu doporučení orgánu ESMA spolu s regulačním vývojem, k němuž od té doby došlo. Toto rozhodnutí však není založeno pouze na srovnávací analýze právních, dohledových a vynucovacích požadavků platných v USA, ale také na posouzení výsledku uvedených požadavků a jejich adekvátnosti za účelem snížení rizik vyplývajících z uvedených smluv způsobem považovaným za rovnocenný výsledku požadavků stanovených v nařízení (EU) č. 648/2012.
- (6) Právní, dohledové a vynucovací předpisy platné v USA pro OTC derivátové smlouvy jsou stanoveny v hlavě VII zákona „*Dodd Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act*“ (dále jen „Dodd-Frankův zákon“) a ve specifických prováděcích pravidlech, která přijala Komise pro obchodování s komoditními futures (*Commodity Futures Trading Commission*) – dále jen „předpisy CFTC“. Dodd-Frankův zákon, jenž vstoupil v platnost v červenci 2010, zavedl pro některé OTC deriváty, jež jsou v § 1a bodě 47 zákona o komoditních burzách (*Commodity Exchange Act* – dále jen „CEA“) definovány jako swapy, nový regulační rámec, jehož cílem je snížit systémové riziko, zvýšit transparentnost a podpořit integritu trhu ve finančním systému. Jurisdikci nad swapy vykonává CFTC a u většiny normativních ustanovení hlavy VII Dodd-Frankova zákona nastala použitelnost v roce 2011.
- (7) Na obchodníky se swapy (*swap dealers*) a významné účastníky swapových operací (*major swap participants*) se vztahují operační techniky snižování rizika použitelné na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, a to v důsledku doplnění nového ustanovení § 4s bodu i) do zákona CEA prostřednictvím § 731 Dodd-Frankova zákona. Toto rozhodnutí by se proto mělo vztahovat na právní, dohledové a vynucovací předpisy týkající se včasného potvrzení podmínek, komprese a srovnávání portfolií, povinností v oblasti oceňování a řešení sporů, jakož i maržových požadavků použitelných na obchodníky se swapy a významné účastníky swapových operací usazené v USA, kteří dostali povolení a podléhají dohledu v souladu s předpisy CFTC. Toto rozhodnutí by se však nemělo vztahovat na právní, dohledové a vynucovací předpisy USA použitelné na osoby registrované u Komise pro cenné papíry a burzu (*Securities and Exchange Commission*), jako jsou obchodníci se swapy založení na cenných papírech (*security-based swap dealer*) nebo významní účastníci swapových operací založených na cenných papírech (*major security-based swap participant*) podle zákona o obchodování na burze (*Securities Exchange Act*) z roku 1934 (ustanovení 15 U.S.C. 78a a násl.).
- (8) Předpisy CFTC týkající se operačních technik snižování rizika použitelných na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, obsahují podobné povinnosti, jako jsou ty stanovené v čl. 11 odst. 1 a 2 nařízení (EU) č. 648/2012. Konkrétně podčást I části 23 předpisů CFTC obsahuje specifické podrobné požadavky týkající se včasného potvrzení podmínek, komprese a srovnávání portfolií, oceňování transakcí a řešení sporů použitelné na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana. Ve všech níže uvedených aspektech jsou požadavky stanovené v předpisech CFTC rovnocenné příslušným požadavkům nařízení (EU) č. 648/2012: i) frekvence a prahové hodnoty pro srovnávání portfolií; ii) lhůty pro včasné potvrzení podmínek; iii) požadavky na kompresi portfolia podle zásady „dodržuj, nebo vysvětli“; iv) požadavky na každodenní oceňování transakcí, u nichž nebyl proveden clearing. Jelikož má odlišný rozsah požadavků na dohody o řešení sporů malý dopad, měly by být uvedené požadavky rovněž považovány za rovnocenné požadavkům nařízení (EU) č. 648/2012 týkajícím se řešení sporů.
- (9) Na základě výše uvedených skutečností by měly být právní, dohledové a vynucovací předpisy použitelné na obchodníky se swapy a významné účastníky swapových operací, pokud jde o swapy, nad nimiž vykonává jurisdikci CFTC ve smyslu § 1a bodu 47 zákona CEA, považovány za rovnocenné požadavkům stanoveným v nařízení (EU) č. 648/2012 týkajícím se včasného potvrzení podmínek, komprese a srovnávání portfolií a povinností v oblasti oceňování transakcí a řešení sporů použitelným na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, jež jsou stanoveny v čl. 11 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení.

- (10) Pokud jde o marže u OTC derivátových smluv, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, představují právně závazné požadavky CFTC *Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants* zveřejněné v lednu 2016 (dále jen „pravidlo konečné marže“) a *Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants – Cross Border Application of the Margin Requirements* (dále jen „pravidlo přeshraniční marže“) zveřejněné v srpnu 2016.
- (11) Zatímco předpisy CFTC týkající se operačních technik snižování rizika použitelných na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, se vztahují na všechny obchodníky se swapy a významné účastníky swapových operací, předpisy CFTC týkající se marží uvedených OTC derivátových smluv se vztahují pouze na ty obchodníky se swapy a významné účastníky swapových operací, kteří nepodléhají obezřetnostnímu regulačnímu orgánu. Definice „obezřetnostního regulačního orgánu“ v zákoně CEA zahrnuje tyto subjekty: *Board of Governors of the Federal Reserve System, Office of the Comptroller of the Currency, Federal Deposit Insurance Corporation, Farm Credit Administration a Federal Housing Finance Agency*.
- (12) Předpisy CFTC použitelné na marže OTC derivátových smluv, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, vyžadují pouze výměnu počáteční marže s „krytou smluvní stranou“ ve smyslu bodu 23.151 předpisů CFTC. Krytá smluvní strana je smluvní strana, která je „finančním konečným uživatelem s významnou expozicí vůči swapům nebo subjektu swapu, který uzavře swap s krytým subjektem swapu. Podle bodu 23.150 předpisů CFTC představuje významná expozice vůči swapům průměrnou denní pomyslnou hodnotu OTC derivátů, u nichž nebyl proveden clearing, jež převyšuje 8 miliard USD, zatímco analogická prahová hodnota stanovená v článku 28 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/2251 ⁽¹⁾ činí 8 miliard EUR. V Unii nemá požadavek na výměnu variační marže práh významnosti a použije se na veškeré smluvní strany, na něž se vztahuje čl. 11 odst. 3 nařízení (EU) č. 648/2012. Předpisy CFTC (pravidlo konečné marže) stanoví kombinovanou minimální hodnotu převodu počáteční a variační marže 500 000 USD, zatímco odpovídající požadavek stanovený v článku 25 nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2016/2251 činí 500 000 EUR. Vzhledem k malému dopadu rozdílu v měnách by tyto částky měly být považovány za rovnocenné.
- (13) Požadavky pravidla konečné marže se vztahují na swapy, jež zahrnují téměř všechny smlouvy definované v nařízení (EU) č. 648/2012 jako OTC deriváty, s výjimkou měnových forwardů a měnových swapů, pro něž pravidlo konečné marže žádné požadavky nestanoví. Předpisy CFTC navíc nepředpokládají žádné zvláštní zacházení se strukturovanými produkty včetně krytých dluhopisů a sekuritizací. V Unii jsou měnové swapy a měnové forwardy vyňaty z požadavků na počáteční marži a deriváty spojené s krytými dluhopisy pro účely zajištění mohou být z požadavků na počáteční marži rovněž vyňaty. Toto rozhodnutí by se proto mělo použít pouze na OTC deriváty, jež podléhají maržovým požadavkům podle právních předpisů Unie i CFTC.
- (14) Požadavky na výpočet počáteční marže v předpisech CFTC jsou rovnocenné požadavkům stanoveným v nařízení (EU) č. 648/2012. Stejně jako příloha IV nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2016/2251 umožňují předpisy CFTC použití standardizované metody. Alternativně lze pro výpočet využít interní metody nebo metody třetích stran, pokud tyto metody obsahují některé specifické parametry včetně minimálních intervalů spolehlivosti a období krytí rizika marží a některé historické údaje včetně krizových období. Tyto metody musí schválit CFTC nebo registrované sdružení pro futures.
- (15) Požadavky stanovené v předpisech CFTC na způsobilý kolaterál a na to, jak má být tento kolaterál držen a oddělen, jsou rovnocenné požadavkům stanoveným v článku 4 nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2016/2251. Předpisy CFTC obsahují rovnocenný seznam druhů způsobilého kolaterálu a preamble k pravidlu

⁽¹⁾ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/2251 ze dne 4. října 2016, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů, pokud jde o regulační technické normy pro techniky zmírňování rizika u OTC derivátových smluv, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana (Úř. věst. L 340, 15.12.2016, s. 9).

konečné marže stanoví, že obchodníci se swapy a významní účastníci swapových operací, kteří nepodléhají obezřetnostnímu regulačnímu orgánu, by měli vzít v úvahu koncentraci kolaterálu. Požadavky CFTC na marže u OTC derivátových smluv, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, by proto měly být považovány za rovnocenné požadavkům podle čl. 11 odst. 3 nařízení (EU) č. 648/2012.

- (16) Pokud jde o rovnocennou míru ochrany služebního tajemství, vztahuje se v USA na informace v držení CFTC, jakož i ostatních federálních regulačních orgánů, zákon o ochraně soukromí (*Privacy Act*) a zákon o svobodě informací (*Freedom of Information Act* – FOIA). Podle zákona FOIA musí fyzická osoba nebo organizace v mnoha případech podniknout kroky k zajištění důvěrného zacházení s poskytnutými informacemi. Zákon o ochraně soukromí a zákon FOIA proto poskytují záruky služebního tajemství včetně ochrany obchodních tajemství, která příslušné orgány sdílejí se třetími stranami, jež jsou rovnocenné zárukám stanoveným v hlavě VIII nařízení (EU) č. 648/2012. Požadavky USA by měly být považovány za poskytující rovnocennou míru ochrany služebního tajemství, jakou zaručuje nařízení (EU) č. 648/2012.
- (17) Pokud jde o účinný dohled a vynucování právních předpisů v USA, má CFTC široké vyšetřovací a kontrolní pravomoci pro účely posuzování souladu s povinnostmi týkajícími se včasného potvrzení podmínek, komprese a srovnávání portfolií a povinnostmi v oblasti oceňování transakcí a řešení sporů, které se vztahují na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana. CFTC může přijmout širokou škálu opatření v oblasti dohledu, aby ukončila případné porušení použitelných požadavků. Kromě toho právní rámec USA stanoví v případě porušení použitelných požadavků občanskoprávní sankce včetně pokut a dočasných nebo stálých soudních zákazů či příkazů zdržet se jednání, jakož i trestněprávní sankce. Uvedená opatření by proto měla být považována za opatření zajišťující účinné uplatňování příslušných právních, regulačních a vynucovacích předpisů na základě Dodd-Frankova zákona, zákona CEA a předpisů CFTC spravedlivým a nedeformujícím způsobem zajišťujícím účinný dohled a vynucování.
- (18) Komise by měla ve spolupráci s orgánem ESMA nadále pravidelně monitorovat vývoj a účinné uplatňování právních, dohledových a vynucovacích předpisů pro OTC derivátové smlouvy v USA, které se týkají včasného potvrzení podmínek, komprese a srovnávání portfolií, oceňování transakcí, řešení sporů a maržových požadavků použitelných na OTC derivátové smlouvy, jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, na jejichž základě bylo toto rozhodnutí přijato. Neměla by tím být dotčena možnost, aby Komise kdykoli uskutečnila specifický přezkum, pokud si relevantní vývoj vynutí, aby Komise status rovnocennosti přiznaný tímto rozhodnutím opětovně posoudila. Na základě tohoto opětovného posouzení by mohlo být toto rozhodnutí zrušeno.
- (19) Opatření stanovená tímto rozhodnutím jsou v souladu se stanoviskem Evropského výboru pro cenné papíry,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Pro účely čl. 13 odst. 3 nařízení (EU) č. 648/2012 se právní, dohledové a vynucovací předpisy Spojených států amerických (USA) pro operační techniky snižování rizika, jež jsou uplatňovány na transakce, které Komise pro obchodování s komoditními futures (*Commodity Futures Trading Commission* – CFTC) uplatňuje na transakce regulované jako „swapy“ v souladu s § 721 písm. a) bodem 21 Dodd-Frankova zákona a jejichž clearing neprovádí ústřední protistrana, považují za rovnocenné požadavkům stanoveným v čl. 11 odst. 1 a 2 nařízení (EU) č. 648/2012, pokud je alespoň jedna ze smluvních stran uvedených transakcí usazena v USA a zaregistrována u CFTC jako obchodník se swapy nebo významný účastník swapových operací.

Článek 2

Pro účely čl. 13 odst. 3 nařízení (EU) č. 648/2012 se právní, dohledové a vynucovací předpisy USA pro výměnu kolaterálu, jež jsou uplatňovány na transakce, které Komise pro obchodování s komoditními futures (CFTC) uplatňuje na transakce regulované jako „swapy“ v souladu s § 721 písm. a) bodem 21 Dodd-Frankova zákona a jejichž clearing

neprovádí ústřední protistrana, považují za rovnocenné požadavkům stanoveným v čl. 11 odst. 3 nařízení (EU) č. 648/2012, pokud je alespoň jedna ze smluvních stran uvedených transakcí usazena v USA a zaregistrována u CFTC jako obchodník se swapy nebo významný účastník swapových operací a na uvedenou smluvní stranu se vztahují požadavky *Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants* a *Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants – Cross Border Application of the Margin Requirements*.

Článek 3

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne 13. října 2017.

Za Komisi

předseda

Jean-Claude JUNCKER

ISSN 1977-0626 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5074 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS